



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, *právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/021/2013 zo dňa 12.03.2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/021/2013 zo dňa 12.03.2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/021/2013 zo dňa 12.03.2013 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla, že navrhovateľka ako vysielateľ porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že „program *Hviezda zvaná Pelyněk odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ PLUS dňa 19.08.2012 o cca 17:03 hod v trvaní 114 minút a 30 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil štyrikrát, a to cca 17:16 hod., cca 17:50*

hod., cca 18:07hod. a cca 18:29 hod. a súčasne porušila povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že „na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 19.08.2012 v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod. odvysielal reklamné šoty – reklamný blok v čase od cca 17:16 hod. do cca 17:21 hod. v trvaní 4 minúty 49 sekúnd a reklamný blok v čase cca od 17:50 hod. do cca 17:55 hod. v trvaní 4 minúty 59 sekúnd a telenákupné šoty v čase od cca 17:00 hod. do 17:03 hod. v trvaní 3 minúty 48 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 13 minút a 36 sekúnd, teda o 1 minútu a 36 sekúnd dlhšom ako povolených 12 minút“, za čo navrhovateľke uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5000 €.

Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že na daný program sa vzťahuje ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a program je možné prerušiť jedným reklamným prerušením na každý 30-minútový časový úsek. Znenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. ustanovuje, že na každý jeden 30-minútový časový úsek audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy. Z uvedeného vyplýva, že počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela je rovný počtu kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela. Posúdením skutkového stavu Rada zistila, že predmetné dielo obsahovalo tri kompletne 30-minútové časové úseky a štvrtý časový úsek, ktorý trval 24 minút 30 sekúnd. Ako vyplýva zo záznamu vysielaťa, ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu, účastník konania toto audiovizuálne dielo prerušil zaradením reklamy štyrikrát. V predmetnom audiovizuálnom diele teda počet reklamných prerušení prevýšil počet kompletných 30-minútových časových úsekov, čo je v rozpore s vyššie uvedeným výkladom § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Vzhľadom na vyššie uvedené Rada rozhodla, že účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že program Hvězda zvaná Pelyněk v trvaní 114 minút a 30 sekúnd prerušil zaradením reklamných blokov štyrikrát.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka včas odvolanie – opravný prostriedok. Navrhovala, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že jazykový výklad ust. § 35 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. je nejednoznačný a je možné z neho vyvodiť viacero interpretácií. Jednou z nich je výklad, ktorý uplatnila Rada v napadnutom rozhodnutí a síce, že vysielaťel je oprávnený prerušiť program za každý dokončený (kompletný 30-minútový časový úsek). Žalobca namietal, že obmedzenie prerušenia vysielaťného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, keďže umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Takýto nedostatok nie je možné odstrániť ani aplikačnou ani interpretačnou praxou Rady.

Odporkyňa vo vyjadrení zo dňa 24.05.2013 k opravnému prostriedku navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutie č. RP/021/2013 zo dňa 12.03.2013 potvrdil. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je v otázke dĺžky trvania časového úseku, ktorý je možné prerušiť reklamou alebo telenákupom úplne jednoznačné „...pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek“.

Rovnako jednoznačné je aj príslušné ustanovenie smernice o AVMS konkrétne článok 20 ods. 2, ktorý stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou a/ alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované **obdobie v dĺžke najmenej 30 minút** („may be interrupted by television advertising and/or teleshopping once for each scheduled

period of at least 30 minutes“). Odporkyňa nie je zrejme ako môže byť predmetný článok smernice nejednoznačný v otázke minimálnej dĺžky úseku, ktorý je možné prerušiť, keď je v ňom explicitne uvedené „**v dĺžke najmenej 30 minút/period at least 30 minutes“.** Odporca je preto presvedčený, že navrhovateľka argumentácia o nejednoznačnosti zákonného ustanovenia, ako aj článku smernice o AVMS a s tým súvisiaca „povinnosť“ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky iniciovať konanie o predbežnej otázke na Európskom súdnom dvore, je založená výlučne na fabuláciách navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 01.07.2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 476-PLO/O-5973/2012 obsahom rozhodnutia Rady č. RP/021/2013 zo dňa 12.03.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Preskúmaním veci senát zistil, že odporkyňa podaním opravného prostriedku tvrdila nesprávnosť výkladu ust. § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v rozhodovacej činnosti odporkyne.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších zmien a doplnkov pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, ³⁴⁾okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Poverený pracovník odporkyne na pojednávaní dňa 01.07.2014 uviedol, že výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tak, ako ho aplikuje odporkyňa je ostatnými vysielateľmi akceptovaný. Navrhovateľka sa pojednávania nezúčastnila a súhlasila s prejednáváním v jej neprítomnosti.

Senát poukazuje na to, že vo vzťahu k navrhovateľke je výklad dotknutého ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. dostatočne ustálený rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu napr. rozsudok šiesteho senátu zo dňa 19.03.2014 vo veci sp. zn. 6 SŽ/11/2013 [MAC TV s.r.o. c/a Rada pre vysielanie a retransmisiu], ktorá potvrdila správnosť jeho aplikácie odporkyňou vo vzťahu k vysielateľovi v skutkovo obdobnej veci. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je v otázke dĺžky trvania časového úseku, ktorý je možné prerušiť reklamou alebo telenákupom úplne jednoznačné „...pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek“. Z pojmu „každý 30-minútový časový úsek“ vyplýva, že úsek je definovaný ako celok, to znamená dokončený. V danom prípade išlo o program, ktorý presahuje 30 minút a dikcia zákona je pre tento prípad jednoznačná a podmienky predvídateľnosti právnej normy neboli dotknuté.

Senát nezistil dôvody na položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, pretože dikcia čl. 20 ods.2 smernice č. 2010/13/EÚ (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) je dostatočne určitá a je správne interpretovaná odporkyňou.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 01. júla 2014

JUDr. Ivan R U M A N A
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková